

ἡμέραι εἶνε θερμαί, προσθέτουσι δ' ἐν τῷ ἄλατι καὶ νίτρον ὅπως ὁ ἰχθύς λάβῃ ἐρυθρόν τι χρώμα. Πολλάκις μάλιστα διὰ τὰς καλλιτέρας ποιότη-
τας προσθέτουσι πέπερι, φύλλα δάφνης καὶ ἄλ-
λα ἀρώματα. Ὅταν οἱ ἰχθύες διαποτισθῶσιν ὑπὸ
τοῦ ἄλατος, ἐξάγονται τῶν κλωβῶν καὶ ῥί-
πτονται ἐπὶ δύο ἢ καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς γλυκὺ ὕ-
δωρ, ἢ εἰς ὑφάλμυρον τῆς Ἀζοφικῆς, ὅπερ μάλιστα
προτιμᾶται. Μετὰ ταῦτα ἐξαγόμενοι τοῦ ὕδατος
κρεμῶνται ἕνα ξηρανθῶσι. Κατ' ἀρχὰς ἀφίενται
ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἄκτινας τοῦ ἡλίου, μετὰ
ταῦτα μεταφέρονται εἰς ὑπόστεγον δι' οὐ εὐκόλως
διέρχεται ὁ ἀήρ. Ἐκεῖ μένουσιν ἐκτεθειμένοι οἱ
ἰχθύες ἕνα μῆνα πολλάκις καὶ ἐξ ἐδομάδας κατὰ
τὰς καιρικὰς περιστάσεις. Σημεῖον δὲ τῆς ἐπιτυ-
χίας τῆς ἀποξηράσεως εἶνε εὐρώς καλύπτων
τοὺς ἰχθύς. Ἐὰν δὲν σχηματισθῇ εὐρώς, σημαίνει
ὅτι τὸ μπαλῶν εἶνε ὑπερκαλιτωμένον.»

«Τὸ καλλίτερον μπαλῶν (ζυρρόχι ἐλληνιστί)
ἔχει χρώμα ὀρνθόν χρυσοχρουν, καὶ ὄζει ὡς κωπὸς
σκυδὸς (ἀγγούρι). Πωλεῖται μέχρι 2 βουθλίων ἢ
ὀκτ. »

Ἐκ τῶν ὠν τῶν ὀζυρρύχων παρασκευάζεται
τὸ χαβιάριον. Ἐν Ῥωσίᾳ παρασκευάζεται δύο
εἰδῶν χαβιάριον, τὸ ῥευστόν καὶ τὸ στερεόν. Κα-
τὰ τὸν Δανιηλέσκι «θέτουσι τὸ ἐκ τοῦ ἰχθύος
ἀφαιρεθὲν χαβιάριον, οὐτινος τὸ μέλαν ἢ βα-
θύφαιον χρώμα εἶνε τὸ φυσικὸν τῶν ὠν, εἰς κό-
σκινον πυκνόν, διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ ὁποίου οἱ κόκκοι
τοῦ χαβιάρου δύναται νὰ διέλθωσιν εὐκόλως.
Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ κοσκίνου τὸ χαβιάριον καὶ
πιέζεται διὰ τῶν χειρῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου
οἱ κόκκοι ἀποχωρίζονται τῶν μεμβρανῶν τῆς ὠ-
θήκης καὶ διερχόμενοι διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ κοσκί-
νου πίπτουσιν εἰς ξύλινον ἄγγειον, ἐνῶ αἱ ἴνες τῆς
ὀθήκης παραμένουσιν ἐν τῷ κοσκίνῳ.»

«Ὅταν θέλωσι νὰ παρασκευάσωσι ῥευστόν
χαβιάριον, θέτουσιν εἰς τὸ ἄγγειον εἰς ὃ πίπτουσιν
οἱ κόκκοι τοῦ χαβιάρου ἅλας λεπτόν ἀρίστης ποι-
ότητος. Ὅταν ἀναμιγνύωσι τὸ χαβιάριον μετὰ
τοῦ ἄλατος, κατ' ἀρχὰς αἰσθάνονται τοῦτο διὰ
τῆς ἀφῆς ὡς ζύμην τινὰ ἁμογενῆ καὶ ὑγρὰν μετ'
ὀλίγον θμῶς οἱ κόκκοι διαποτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἄ-
λατος σκληρύνονται καὶ νομίζει τις ὅτι ἀναμιγνύει
σωρείας μαργαριτῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπέτυ-
χε τὸ χαβιάριον. Τότε μεταγγίζεται εἰς κάδους
κατεσκευασμένους ἐκ ξύλου φιλύρας, διότι οὗ-
τοι μόνον δὲν διδουσι δυσάρεστον γεῦσιν εἰς τὸ
χαβιάριον.»

«Ἄν θέλωσι νὰ παρασκευάσωσι στερεόν χα-
βιάριον, χύνουσιν εἰς τὸ ἄγγειον τὸ περιέχον τοὺς
κόκκους τοῦ χαβιάρου διάλυσιν ἄλατος, οὐτινος ἢ
πυκνότης εἶνε ἀνάλογος τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.
Ὅπως δ' ἕκαστος κόκκος διαποτιζέται καλῶς
ὑπὸ τοῦ ἄλατος, ἀνακινεῖται διαρκῶς καὶ κατὰ
τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἢ ἄλμη μετ' ὃ χύνουσιν ἄ-

πασαν τὴν μάζαν εἰς τρίχινον κόσκινον. Ἀφοῦ δὲ
τὸ ὑγρὸν ἐκχυθῇ, θέτουσι τὸ χαβιάριον εἰς ψαθί-
νους μικροὺς σάκκους. Τοὺς σάκκους τούτους πι-
έζουσι διὰ πιεστηρίου ὅπως ἐξαγάγωσι τὸ ὑπερ-
βάλλον τῆς ἄλμης, καὶ σχηματίζει τὸ χαβιάριον
μάζαν συμπετυκνωμένην. Ἀναμφιλέτως ἡ πίε-
σις αὕτη θραύει καὶ πολλοὺς κόκκους χαβιάρου·
ἕνεκα τούτου τὸ στερεόν χαβιάριον δὲν εἶνε τό-
σῳ καλὸν ὅσῳ τὸ ῥευστόν. Ἐξάγεται τὸ ἐν τοῖς
σάκκοις πιεσθὲν χαβιάριον, καὶ δι' αὐτοῦ πληροῦ-
σι κάδους πάντες οἱ κάδοι ἐσωτερικῶς φέρουσιν
ὑφασμα λινόν.

«Ἡ καλλιτέρα ποιότης τοῦ πεπιεσμένου χα-
βιάρου, δηλαδὴ ἡ ἥττον ἀλατισμένη καὶ ὀλι-
γώτερον πεπιεσμένη, τίθεται εἰς μακροὺς καὶ
στενοὺς σάκκους ὁμοιάζοντας πρὸς μεγάλους ἀ-
λάντας. Πληροῦσιν ἐπίσης καὶ κλωβίδια λευκο-
σιδήρου, ἅτινα κλείουσιν ἀεροστεγῶς. Τὸ χαβιάρ-
ιον οὕτω παρεσκευασμένον δύναται νὰ διατη-
ρηθῇ ἐπὶ πλείστον χρόνον. Τὸ χαβιάριον εἶνε
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παχὺ κατὰ τὴν ποιό-
τητα τῶν ἰχθύων καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλείας.
Ὅταν νομίζωσιν ὅτι δὲν εἶνε ἀρκετὰ παχὺ, ῥί-
πτουσιν εἰς τὸν κάδον ὀλίγον λίπος ἰχθύος, ὅπερ
παρασκευάζουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναλύ-
οντες τὰ σπλάγγχα τῶν ὀζυρρύχων. Εἰς τὸ χα-
βιάριον προσθέτουσι πολλάκις καὶ ἔλαιον ἐλαίας.
Τὸ ῥευστόν χαβιάριον πωλεῖται ἀκριβότερον τοῦ
στερεοῦ. Τὸ καλλίτερον χαβιάριον παρασκευά-
ζεται εἰς τὸ Ἄστραχάν.»

ΝΙΚΟΛ. ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Κατὰ τὸν Camroamor)

Σὺν ἤρῳ ἡ ὥρα ἡ ὑστερνὴ κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου ἄλιγη,
Πρὶν σφαλισθοῦν τὰ χεῖλη μου, πρὶν ἡ ψυχὴ μου φύγη
Καὶ πάη ἐκεῖ ποῦ θὰ κριθῇ ἀπ' τὸν Κριτὴ τοῦ κόσμου,
Ἐστὰ λόγια αὐτὰ ποῦ θὲ νὰ πῶ γενοῦ πνευματικῶς μου !

Ἔοσι μοῦ κάνανε κακὰ κ' ὅσους μισοῦσα ὡς τόρα
Ἔοσι μὲ μιᾶς τοῦς συχωρῶ ἔς τὴν ὑστερνὴ μου ὥρα
Μόνον ἔς ἐσὲ τὴν ἄπονη, ποῦχα ἀγαπήση τόσο,
Μόνον ἔς ἐσὲ συχώρεσι ποτὲ δὲν θὲ νὰ δώσω !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ὁ καθηγητὴς κ. Κ. γελᾷ μόνος του εἰς τὸν
δρόμον.

«Μπα, μόνος σου γελᾷς, κ. Κ.; ἐρωτᾷ παρα-
τυχῶν φίλος τοῦ.»

— Εὐρεῖς, πρὸ ὀλίγου ἐκατάλαβη μίαν ἀστείο-
τητα, ποῦ ἄκουσα χθές.

«Καὶ ἔχεις λόγους νὰ πιστεύης πῶς ἡ γυναῖκά
μου ἀγαπᾷ ἄλλον περισσότερο ἀπὸ ἐμέ;

— Βεβαίωτατα.

— Τί λέγεις! ποῖον;

— Τὸν ἐξαυτὸν τῆς.»